

Идвал ми е като гост на чама чай и преподавателя по български език в гимназията на Разлог г. Молеров, който пишеше и събирал народни песни и често ми ги четеше. С него ставаше дума за Валцаров. Тогава научих, че Кольо обещава много, пишел по нещо, от което се познавало, че е бъдещ поет, с особен характер, боязлив, скромен, бавно пристъпял...

Имаше моменти, когато Кольо идваше почти възбуден: тогава копнееше да тръгне по света - ей тъй да не се задушава тук - да види живота, да страда... Говорех му, че има време и за страдание и че никога буден човек не ще избегне страшния удар... на непосилния живот. Така у него се затвърди силното убеждение, че трябва на всяка цена, макар да е слаб физически, да постъпи в малинното морско училище.

През пролетта той идваше при мене и през междучасията, под предлог, че не може повече да търни плоските глави, повече нищо ново нямало да научи, повторението било за други, че той е завършил пътя на гимназията и че друг път поема, а сега се готви за този път....

През един хубав майски ден той ми донесе и стихове: Боязливо ги прочете. Изразяваше късички, чувствителни копнежи, страдание и Пирин с легендарните си момци. Тези стихове може би са запазени в тетрадките му от гимназията. Потупах го по рамото и го поздравих весело за успешните му опити, а той се нахмури и соннато възрази, че очаквал критика от мене - а какво било туй?

По него време се готвех за чужбина и му се доверих, че на есен ще замина, за да специализирам - да работя в техниката. Той се провикна: "Значи, аз на изток, ти на запад!. А може един ден пак да се срещнем под сянката на Пирина!" Уви, по-късно не се видяхме.

Простихме се, когато той замина за Варна. Получих след това от него карта. Пишеше, че морето е толкова красиво, че нямал думи за описване, че много жертви трябвало да кове волята си, да свикне с грубия режим в училището. Хвалеше се с другарите си: "Все бодри ентузиастисти сме тук". Види се, той е намерил другари, които са му дали уверението, че мислят и чувствуват като него.

Същата есен заминах за чужбина и след 15 години се завърнах. Тук научих, че той писал хубави стихове. Пожелах да го видя, но злата съдба ми попречи да срещна израстналия Кольо - величавия борец, поет-мъченик и каления мъж "Моряка". Но съм щастлив, че съм първия моряк, който за първи път му говори за морето.

София. Май 1948 год.